

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
trvale bytem X
socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. CPR-40540-3/ČJ-2025-930310-V234

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasně podanou žalobou napadá žalobce rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2025, č. j. KRPL-83866-20/ČJ-2025-180022-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na dobu 2 roků. Počátek běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území uvedených států, byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území uvedených států. Podle § 118 odst. 3 uvedeného zákona byla žalobci stanovena doba k vycestování do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, na dobu 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování.
2. Správní orgán I. stupně ve shora označeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení a popsal žalobcův výsledek ze dne 10. 9. 2025. Konstatoval, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu celkem 294 dní ode dne 21. 11. 2024 do dne 10. 9. 2025. Na území České republiky přicestoval dne 2. 9. 2025 bez platného povolení a pobýval zde až do kontroly policií dne 10. 9. 2025. Tím naplnil podmínky § 119 odst. 2 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zároveň posuzoval přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Zohlednil, že žalobce je v plně produktivním věku, nemá žádné zdravotní problémy a tvrzeným důvodem jeho příjezdu byla návštěva sestry. Jelikož se žalobce se sestrou nemohl až do svého příjezdu na území České republiky osobně stýkat, nepovažoval správní orgán I. stupně zásah do soukromého života v tomto smyslu za natolik závažný, aby mohl bránit správnímu vyhoštění. Majetek ani jiné vazby v České republice žalobce nemá, ve Vietnamu má dvě děti. Svým pobytem žalobce porušil platné zákony České republiky. V případě správního vyhoštění tedy podle správního orgánu I. stupně dojde jen k přiměřenému zásahu do života žalobce.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které posoudil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného je prvostupňové rozhodnutí podloženo správním spisem a protokolem o výsledku žalobce a přezkoumatelně odůvodněno. Žalovaný proto v podrobnostech odkázal na shromážděný správní spis a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zároveň doplnil, že žalobce v rámci protokolu o výsledku jasně a srozumitelně uvedl, že má na Vietnam vazby, může se vrátit na uvedenou adresu, peníze na vycestování má. Ve Vietnamu není ohrožen na životě, žádné jiné nebezpečí ani pronásledování mu tam nehrozí. Přijaté opatření proto lze považovat za korespondující se zákonem. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států EU a smluvních

států, byla stanovena v zákonném rozpětí, v přiměřené výši a koresponduje rozhodovací praxi aplikované ve srovnatelných případech.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tím, že žalobce neoprávněně na území České republiky pobýval pouze 7 dní a sám si sjednal termín na cizinecké policii, správní vyhoštění v uložené délce je tak nepřiměřené. Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Neřešil, že má žalobce na území České republiky sestru, za kterou přicestoval. Bylo na správním orgánu, aby ji předvolal a vyslechl. Nato žalobce obecně odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince. Uváděl, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, když rezignovaly na zjištění všech hledisek. Doplnil, že na území České republiky nepáchal žádnou trestnou činnost, pobýval zde nelegálně pouhých 7 dní, svoji situaci řešil dobrovolně a maximálně spolupracoval se správním orgánem. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
7. K projednání žaloby nařídil soud jednání. Žalovaný se z účasti omluvil, žalobce setrval na svém stanovisku. Zdůraznil, že doba správního vyhoštění je nepřiměřené vzhledem k tomu, že se jednalo o nelegální pobytu po dobu několika dnů, žalobce se na policii dostavil dobrovolně. Správní orgány obvykle ukládají správní vyhoštění na dobu 1 roku, jde-li o první porušení zákona.
8. Skutkové okolnosti případu nejsou sporné. Dne 10. 9. 2025 v 8:15 hodin se na pracoviště správního orgánu I. stupně dostavil žalobce, který předložil platný cestovní pas Vietnamu. Bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 22. 10. 2024 letecky do Maďarska na základě platného cestovního dokladu a víza platného ode dne 26. 9. 2024 do dne 12. 12. 2024 s délkou pobytu 30 dní. Na území schengenského prostoru tedy pobýval oprávněně do dne 20. 11. 2024. Po skončení platnosti oprávnění nevycestoval a pobyt si nelegalizoval. Dle svého vyjádření na území České republiky vstoupil před 7 dny od dne kontroly hlídkou policie dne 10. 9. 2025. Žalobce zároveň uvedl, že v České republice pobýval u své sestry. Jiné vazby na území nemá, ve Vietnamu má matku a dvě děti a v případě návratu mu nehrozí žádné nebezpečí. Jediný nepříznivý faktor hrají jeho dluhy v zemi původu. Je zdrav, nemá zdravotní problémy a v České republice nemá žádný majetek.
9. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z důvodu nelegálního pobytu na území schengenského prostoru.

10. Podle § 119 odst. 2 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Úvodem soud konstatuje, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). V duchu výše uvedené judikatury přistupoval zdejší soud k vypořádání žalobních námitek, které jsou stručné a týkají se posouzení rozhodnutí o správním vyhoštění jako přiměřeného z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a doby správního vyhoštění.
14. Soud předně konstatuje, že žalobce naplnil podmínky § 119 odst. 2 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Je třeba zdůraznit, že uvedené ustanovení nerozlišuje mezi nelegálním pobytem cizince na území České republiky a na území členských států EU a vyjmenovaných smluvních států. Podmínka nelegálního pobytu, tedy pobytu bez příslušného oprávnění, se vztahuje k celému takto vymezenému území, nikoliv pouze ve vztahu k území České republiky (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2024, č. j. 54 A 4/2024-24). Naplnění hypotézy obsažené v uvedeném ustanovení žalobce nezpochybňuje. Proti zjištění, že na území schengenského prostoru pobýval bez platného oprávnění k pobytu ode dne 21. 11. 2024 do dne 10. 9. 2025, celkem 294 dnů, z toho ode dne 2. 9. 2025 do 10. 9. 2025 na území České republiky, žádné výhrady nevznsl.
15. Soud dále uvádí, že dle shora citovaných ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod. Tato judikatura jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70).

16. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“*
17. Výklad pojmu *nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života* a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
18. Potud jsou žalobcovy obecné citace judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu případné. Soud má ovšem na rozdíl od žalobce za to, že rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení jsou přezkoumatelná a jejich závěry správné. Žalovaný se při posouzení

přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce žádného pochybení nedopustil. Nelze odhlédnout od toho, že jeho rozhodnutí tvoří s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek. Za situace, kdy žalobce, zastoupený advokátem, podal blanketní odvolání a vůči zjištění skutkových okolností týkajících se jeho soukromého a rodinného života na území České republiky a jejich zohlednění při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany správního orgánu I. stupně ani přes výzvu k doplnění odvolacích důvodů neuplatnil žádné konkrétní výhrady, nelze žalovanému vytýkat, že se více jednotlivými kritérii nezabýval a v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 2 a 3) navázal na závěry prvostupňového rozhodnutí, které bylo podrobně odůvodněno (viz zejména závěry na str. 4 a 5). Na podrobné vážení žalobcova zájmu na zachování soukromého a rodinného života a veřejného zájmu České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území žalobce konkrétně nereagoval, kromě dílčích argumentů.

19. K námitce, že žalobce pobýval na území České republiky pouze 7 dní, je třeba znovu odkázat na hypotézu § 119 odst. 2 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány v rámci hodnocení závažnosti žalobcova protiprávního jednání ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců správně přihlédly k tomu, že bez platného povolení k pobytu žalobce pobýval na území schengenského prostoru celkem 294 dní, z toho 7 dnů na území České republiky. Takovému hodnocení nelze ničeho vytknout.
20. Skutečnost, že má žalobce na území České republiky sestru, kterou přijel navštívit, správní orgán I. stupně nepochybnil. Připustil, že správním vyhoštěním k určitému zásahu do vztahu žalobce s jeho sestrou dojde. Nebylo tak nutné ve správním řízení provést svědecký výslech sestry žalobce. Následně zásah do žalobcova vztahu se sestrou správní orgán I. stupně po zvážení dalších konkrétních skutkových okolností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců hodnotil jako přiměřený. Jak již soud konstatoval shora, žalobce žádné konkrétní námitky ve správním řízení neuplatnil, žalovanému tedy nelze vytýkat, že se znovu ke vztahu žalobce a jeho sestry nevyjadřoval a ztotožnil se úvahami obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí.
21. Zdejší soud s argumentací správních orgánů souhlasí a v podrobnostech na ni odkazuje. Lze doplnit, že bylo primárně na žalobci, aby správním orgánům sdělil vše podstatné, a to i ohledně možného zásahu do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35). Prvostupňový orgán a žalovaný nepochybili, pokud se otázkám posouzení přiměřenosti dopadů věnovali především na základě skutečností sdělených žalobcem. Žalobce přitom v průběhu správního řízení konkrétně netvrdil, že by mělo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života dojít, a to ani vzhledem k tomu, že na území České republiky žije jeho sestra.
22. Pokud jde o stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, nelze správním orgánům vytýkat, že nehodnotily jen délku žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky, ale zohlednily celkovou dobu nelegálního pobytu na území schengenského prostoru. Dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobci tuto dobu stanovit až na dobu 5 let. Doba správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce zpochybnil, podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen stanovit tuto dobu v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Soudní přezkum správního uvážení je pak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze

správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. Sb. NSS 906/2006; ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41). V žalobcově případě správní orgány stanovené meze správního uvážení nepřekročily ani nezneužily. Zejména hodnotily dobu žalobcova neoprávněného pobytu na území schengenského prostoru v délce 294 dní, kterou rozhodně nelze mít za marginální porušení právních předpisů upravujících pobyt žalobce. Rovněž byl zohledněn vstup do České republiky již bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný posoudil, zda stanovená doba odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Také nepominul žalobcovu spolupráci se správním orgánem I. stupně a jeho doznání k protiprávnímu jednání. I přes tyto polehčující okolnosti nelze mít stanovenou dobu za zjevně nepřiměřenou. Svoje tvrzení, že rozhodnutí ze správní praxe vybočuje co do stanovení doby správního vyhoštění, žalobce ničím nepodložil.

V. Závěr a náklady řízení

23. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. února 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně